

INGE VAN PROOIJEN

ZE IS NIET VEILIG. HOE VER GA JE
OM HAAR TE HELPEN?

ZONDER
ANGST

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Hij

Hij hield haar in de gaten, al de hele avond. Ze had zich steeds dichter tegen de muur aangedrukt en leek zo te willen verdwijnen. Weg van de druk dansende menigte. Haar ogen schoten heen en weer, ze observeerde de ruimte en keek om zich heen. Zou ze hem zoeken?

Het was warm binnen, een vochtig plukje blond haar plakte aan haar gezicht. Hij sloot even zijn ogen, in gedachten veegde hij het plukje weg.

Toen het moment voorbij was stond ze niet meer op dezelfde plek. Ze was verdwenen. Hij vloekte binnensmonds. Hij keek de zaal rond en hield zijn adem in, zijn borstkas zette uit.

Waar was ze? Waar – Was – Ze?

Daar, vlak bij de zijdeur. Klaar om het feest te verlaten. Onhandig liep ze langs het groepje jongens dat de uitgang versperde. Ze struikelde bijna. Hij ademde uit. Voordat ze de zaal uit glipte keek ze achterom.

Hij nam een grote teug bier en veegde zijn mond af. Hij zette zijn glas neer, en stootte het om. Fuck, zijn arm deed niet wat hij wilde.

Jurgen, die vlak naast hem stond, zette het glas meteen weer recht.

‘Nog zo een?’ vroeg Jurgen. Hij knikte.

Het was alsof hij zich pas weer bewust werd van de mensen, het

gedrang en de muziek nu zij niet meer binnen stond.

Had ze hem zien kijken? Hij wilde dingen met haar doen die ze nog nooit had gedaan. Waarschijnlijk had ze zelfs nog nooit gezocht. Die gedachte wond hem op. Niemand zag haar staan, dat had zo zijn voordelen. Zijn kaken spanden zich. Hij wist wat hij wilde. Zij liep ergens daarbuiten, alleen. In een blauw topje. Alsof ze wist dat hij van blauw hield. Zo goed voelden ze elkaar al aan.

Hij keek de rokerige ruimte van de club rond. Nadia stond wat te giechelen met vriendinnen bij de toiletten. Ze was ervan overtuigd dat ze zich zijn vriendin mocht noemen. Af en toe keek het groepje zijn kant op. Nadia was tijdverdrijf.

Zij was niet zo, zij was anders, stil, teruggetrokken en mooi. Bloedmooi.

Hij ging anders staan, zijn broek leek strakker te zitten. Hij keek naar de jongens om hem heen, het was lastig om zijn blik scherp te krijgen. Misschien had hij iets minder moeten drinken, of wat water tussendoor. Nee, de jongens zouden hem uitlachen. Dat mocht niet gebeuren, niet bij hem.

Wankelend zette hij wat stappen tussen de dansende mensen in de richting van de uitgang.

‘Hé man, wat ga je...’ Hij hoorde niet wat Jurgen – of was het Frank? – verder wilde zeggen. De muziek stond te hard, en boeiend kon het niet zijn. De beat was voelbaar tot in z’n tenen. Hij deinde wat heen en weer.

Op weg naar de uitgang pakte hij een blikje Red Bull uit de handen van een dansend meisje en nam een grote slok, hij had dorst. Het meisje keek hem verbaasd aan, haalde haar schouders op en trok het blikje weer uit zijn handen. Hij gaf haar een knipoog en liep door, zo de deur uit. Wat hij nodig had was niet meer binnen.

Zodra hij uit het zicht was versnelde hij zijn pas. Hier had hij naartoe gewerkt. Ze wist het nog niet, maar ze had hem net zo hard nodig als hij haar. Misschien nog wel harder.

Hij kon haar uit haar isolement halen. Met hem aan haar zij zou

niemand haar durven uitlachen of gewoonweg niet zien staan. Hij kon haar zichtbaar maken, meetronen naar feestjes. Ze zou hem dankbaar zijn en nóóit meer eenzaam. Hij zou voor haar zorgen. Zij zou voor hem zorgen, in al zijn behoeftes voorzien. Hij was ervan overtuigd dat zij dat kon. Dat ze hem zou snappen.

Hij was geen vervelende jongen, hoewel dat vaak werd gedacht. Het lukte hem niet om dingen vast te houden waar mensen waarde aan schenen te hechten. Maar dat lag niet aan hem. Als zij hem zou zien, spreken en voelen dan zou ze dat weten. Zij zou voelen hoe het zat.

Hij keek om zich heen. Wat zou hij als eerste doen als hij haar zag? Hij liet haar naam fluisterend over zijn lippen gaan. Dat voelde goed. Hij zou haar roepen, zachtjes, uitnodigend en dan steeds harder. Dat zou hij doen.

Ver kon ze niet zijn.

HOOFDSTUK 1

Met een snelle blik inspecteer ik mijzelf in de grote spiegel naast de toegangsdeur van mijn praktijk. Ik moet een beetje wennen aan wat ik zie. De kapper stond erop mijn haar net iets korter te knippen dan gebruikelijk. Al jaren laat ik alleen de puntjes knippen. Nu valt mijn haar tot op mijn schouders. Het effect is dat mijn blauwe ogen veel meer opvallen. Dat had hij goed gezien. Met mijn wijsvinger veeg ik wat lipstick van mijn voortand.

Aan het naderende geluid vanuit het trappenhuis hoor ik dat de nieuwe cliënt bijna boven is. Ik sluit mijn ogen en schat in dat ze bruin krullend haar heeft, bijeengebonden in een losse knot boven op haar hoofd, en ze draagt vast een groene trui op een zwarte skinny jeans. Zachtjes lach ik om mijn gekke gewoonte om het uiterlijk van een nieuwe cliënt te raden. Tot nu toe zit ik er altijd mijlenver naast, maar blijktbaar weerhoudt dat me er niet van.

Als de voetstappen stilhouden voor de deur open ik mijn ogen en kijk door het spionnetje. Een jong meisje met rossig haar op schouderlengte staat in de gang. Ze draagt een zwarte trui en een grijze broek met witte gympen eronder. Daarover een oversized openvallende grijsblauwe jas en een dikke sjaal. Een van haar ringen blijft in haar sjaal hangen wanneer ze haar hals wat meer ruimte wil geven. Haar wenkbrauwen fronsen gefrustreerd. Ongeduldig probeert ze de ring los te trekken.

‘Kan ik je misschien helpen?’ Ik zwaai de deur uitnodigend open. ‘Jij bent vast Julia, ik ben Cleo.’

Julia kijkt even achterom alsof ze spijt heeft van deze afspraak.

Een diepe zucht en iets wat op een glimlach moet lijken is het antwoord.

‘Mag ik even kijken?’ Met een rustige beweging maak ik de ring los uit de sjaal. ‘Voel je welkom.’ Ik wijs naar de kapstok in de hoek. Als ze haar jas en sjaal heeft opgehangen begeleid ik haar naar de groene kuipstoel, naast de hoge kamerplant die via de muur naar het raam in de erker slingert. ‘Wil je koffie, thee of water?’

Julia gebaart naar mijn halflege waterglas op de salontafel. Ze gaat zitten en vouwt haar handen in haar schoot, haar bewegingen zijn wat houterig. Op haar gezicht zit nauwelijks make-up. Van het aanmeldformulier weet ik dat ze tweeëntwintig is, maar zeventien had ik zo ook geloofd.

‘Dapper dat je hier bent, Julia. Dat was zeker wel even een drempel, hè?’

Julia knikt. Dan gaat de blik van het meisje naar een enorm fantasieschilderij van een olifant aan een parachute boven een veld vol kleurrijk geklede kinderen onder zich. Ze spelen op vreemdsoortige muziekinstrumenten en sommige meisjes en jongens dansen tussen de bloemen in het gras. Ik had het op een kunstmarkt gezien in Parijs en voordat ik het wist liep ik met een enorme hardkartonnen rol door het Quartier Latin. Dex had het een onverstandige aankoop gevonden omdat ik nog niet eens een praktijkruimte op het oog had. In Den Haag had je die beslist niet voor het uitzoeken, maar ik was er zelf heilig van overtuigd dat de olifant me geluk zou brengen.

En inderdaad, een week na thuiskomst werd ik via een scharrel van mijn vriendin Saar over deze locatie getipt. Hij was makelaar, wilde een goede indruk maken bij Saars vriendinnen en wist dat ik het zonder netwerk wel kon vergeten in deze tijd. Win-win. Voorafgaand aan de bezichtiging probeerde ik mijn enthousiasme te temperen, ik had immers al eerder panden bekeken die volgens glimmende brochures alles zouden hebben wat ik zocht. Niets voldeed, het kantoor was te klein, het rook er zo vreemd dat

er geen geurstokje tegenop zou kunnen, de locatie was te afgelegen of de huurprijs veel te hoog.

Deze keer was het anders, toen ik de hoge plafonds met oude ornamenten en de indrukwekkende entree zag, was ik meteen verkocht. De plek had iets magisch. Zodra ik het huurcontract had ondertekend had Saar het durven uitmaken. Win-win, alleen niet voor de makelaar.

Het statige kantoorpand op de Hooikade, midden in het centrum van Den Haag deel ik met vijf andere zelfstandige ondernemers. Op de zolderetage run ik er mijn eigen toko.

‘Zullen we wat muziek luisteren?’ Ik geef Julia een glas met water en wijs naar de muziekinstallatie. ‘Wellicht ken jij betere muziek dan in mijn cd-collectie te vinden is. Als je wilt kun je een playlist aanzetten.’

Julia legt haar hand op haar iPhone die bewegingloos op haar linkerbeen ligt. Haar zilveren ringen tikken tegen het scherm als ze hem vastpakt. Zwijgend selecteert ze een nummer. De ruimte wordt gevuld met klanken die ik niet had verwacht bij een meisje van haar leeftijd. Ik ga rustig tegenover haar zitten en luister met haar mee.

Na het tweede nummer schenk ik nog een keer de waterglazen vol en wijs naar de lange tafel aan de andere kant van de ruimte. Het lijkt wel een mini-atelier met al die kwasten, potloden, tubes verf, klei en stapels papier.

‘Ik ben wel benieuwd hoe jouw droomhuis eruitziet. Je mag alles gebruiken wat je daar ziet om het vorm te geven.’ Ik pak Julia’s waterglas en zet het alvast op de tafel. ‘En het hoeft niet in één keer af. Waarmee ik je ook wil zeggen dat ik je graag nog een keer terugzie.’

Aarzelend loopt Julia naar de tafel, ze laat haar vingers over alle materialen glijden en kijkt me afwachtend aan.

‘Begin gerust zodra je iets te binnen schiet, er is geen goed of fout.’

Julia gaat zitten en trekt een leeg vel wit papier naar zich toe, pakt een potlood en kijkt nadenkend voor zich uit.

Als ze even later voorovergebogen, uiterst geconcentreerd te werk gaat denk ik terug aan haar mail die twee weken geleden in mijn mailbox zat.

Ik zit met mijzelf in de knoop, maar kan er nu (nog) niet over praten.

Mag ik eens langskomen?

Er zijn meer manieren om jezelf te uiten en in mijn praktijk geef ik cliënten daar graag alle ruimte voor. Monsters onder mijn bed is nu een jaar open, ik richt me specifiek op jonge mensen met angstklachten.

Julia trekt een stapel gekleurd papier naar zich toe en scheurt er kleine stukjes groen, blauw en oranje uit. Met lijm plakt ze enkele stukken op het papier. Dan valt haar oog op de mok met kwasten en tubes verf. Zoekend bekijkt ze de hele tafel. Haar ogen lichten op als ze een plastic verfpalet ontdekt, ze brengt er verschillende kleuren op aan.

De keuze voor mijn doelgroep is geen willekeur. Als geen ander weet ik hoe bevrijdend het voelt om je angsten te overwinnen. Ik wrijf over de tattoo op mijn linkerpols, drie golvende kleine waterstreepjes, ik was negentien toen ik hem liet zetten.

Peinzend observeer ik Julia, die nu met een kleine kwast verf op het papier aanbrengt. Wat zou er in haar hoofd omgaan? Als ik opsta uit mijn stoel stopt Julia abrupt met wat ze aan het doen is. Haar blauwe ogen volgen me de ruimte door en prikken in mijn rug als ik in het piepkleine grijze keukenblokje in de hoek de waterkoker vul.

‘Ik ga verse muntthee maken, lust je dat ook?’ Ik kijk over mijn schouder, Julia knikt en gaat weer aan de slag.

Om Julia vertrouwd te maken met mijn stemgeluid vertel ik

haar over de koop van het schilderij met de olifant en mijn liefde voor kunst. Als ik de thee en een flesje knijphoning voor haar neerzet werkt ze rustig door, maar ik zie dat ze aandachtig naar me luistert.

Ik loop naar de boekenkast vlak naast de kapstok en vertel over de boeken die ik in het afgelopen jaar heb verzameld. Het zijn de lievelingsboeken van mijn cliënten. Ik heb er een gewoonte van gemaakt om voor elke cliënt, voor elk traject, een boek aan te schaffen als herinnering.

‘Als je wilt mag je de volgende keer je lievelingsboek meenemen. Ik kan eruit voorlezen terwijl je werkt.’ Mijn vingers glijden over de kanten en houden stil bij de verhalenbundel van Toon Tellegen. Ik was blij verrast toen een cliënt dit boek meebracht, ik ben zo vertrouwd met zijn werk. Als kind verslond ik zijn dierenverhalen. En ook nu nog haal ik de meeste troost uit de eenvoud van zijn verhalen over de eekhoorn en de mier.

Tegen het einde van de sessie loop ik om de tafel heen en werp ik voor het eerst een blik op haar creatie. Julia heeft een drukke straat geschilderd met lantaarnpalen en zigzaggend kleine feestlampjes, veel mensen, en heel veel kleur. De levendigheid spat ervanaf. In het midden van de straat springt een klein en knus appartementje in het oog.

‘Goed begonnen, Julia,’ zeg ik. Wat ik niet zeg, is dat ik lichtelijk verbaasd ben. De meeste cliënten tekenen een groot vrijstaand huis, met tuin en een weids uitzicht. Julia doet precies het tegenovergestelde.

Samen ruimen we de spullen op, ik laat Julia zien waar ze de kwasten kan schoonmaken en drogen. Dan wijs ik op het houten dressoir naast de spiegel. ‘Als je werk straks droog is, bewaar ik het in de bovenste lade voor de volgende keer.’

Na het maken van een vervolgspraak schud ik Julia de hand. De slappe handdruk van het meisje overvalt me. Het is dat ik haar hand met de mijne stevig omklem, anders was deze meteen recht

naar beneden gevallen. *Dat mag krachtiger*. Ik bijt op mijn lip om het niet te zeggen. Als Julia in het trappenhuis afdaalt luister ik bij de deur tot het geluid van haar voetstappen langzaam wegsterft, dan ga ik voor het raam staan. Beneden zie ik Julia het pand uit lopen naar haar fiets die tegen een lantaarnpaal leunt. Onhandig prutst ze met het slot, en een paar keer kijkt ze onrustig om zich heen, maar niet naar boven. Als ze wegfietst kijk ik haar na, helemaal tot ze om de hoek is verdwenen.

Het slot voelt stroef en geeft nauwelijks mee als ik de sleutel ronddraai en het kantoor afsluit, ik ben de laatste vandaag. Met een ruk trek ik de sleutel uit de grote deur. Gehaast loop ik het trappetje af, mijn tas houd ik beschermend boven mijn hoofd. Dikke druppels vallen op de grond en spatten omhoog langs mijn blote enkels.

Nog even kijk ik achterom naar het monumentale pand. Het naambordje van mijn praktijk op de gevel geeft me elke keer een warm gevoel. MONSTERS ONDER MIJN BED – CLEO GREVERS – KUNSTZINNIG THERAPEUT. Ik heb er keihard voor gewerkt om voor mijzelf te kunnen beginnen. Soms knijp ik mijzelf om dat goed door te laten dringen.

Onhandig trek ik een blauwe poncho over mijn hoofd en stap op mijn stadsfiets. Zo kom ik droog over en kan ik meteen aanschuiven voor het eten. Niet dat dat veel uitmaakt, volgens Dex maak ik hoe dan ook te lange dagen.

Ik bonk harder dan goed is voor mijn fiets de stoeprand af. Ik ontwijk nog maar net op tijd een man die de straat oversteekt met zijn hond. Hij kijkt me geïrriteerd aan en ik haal verontschuldiging mijn schouders op. Op de automatische piloot fiets ik de straat uit en sla de hoek om, naar de Dennenweg. De winkelstraat is nagenoeg leeg, op een handjevol mensen na die onder hun paraplu of weggedoken in de kraag van hun jas de regen trotseren.

Mijn maag rommelt, ik verlang naar de warmte van thuis en

ik ben toe aan een goed glas wijn. Dex en ik hebben gisteravond een fles shiraz opengetrokken, daar moet nog zeker een halve fles van over zijn.

Dex haalt een schotel met gebraden kip uit de oven als ik de woonkeuken binnenloop. Een heerlijke geur vult de ruimte. Mijn poncho hang ik uit over een stoel aan de eettafel en ik schud mijn haar los. In de keuken geef ik Dex een kus.

‘Is er nog?’ Ik wijs naar zijn glas wijn.

Hij loopt om het kookeiland heen en reikt me een glas aan uit de wijnkast. Speels duwt Dex me in de richting van de bank. ‘Ik moet de groente afgieten, dan kom ik je inschenken. Met andere woorden, verdwijnt uit mijn keuken.’

Quasiverontwaardigd kijk ik hem aan en druipt af naar het zitgedeelte. *Thank god*, geen gezeur vandaag. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar de klok aan de wand. Kwart over zeven – het werd weleens later.

‘Hoe was jouw dag?’

Dex mompelt iets onverstaanbaars vanuit de keuken en zijn hoofd verdwijnt in een hoop stoom boven de wasbak.

Mijn voeten leg ik hoog op de salontafel en ik leun naar achteren op de zachte bank. Van het bijzettafeltje pak ik de *Linda*. ZES VROUWEN – OPENHARTIG OVER KINDERWENS staat er op de voorkant. Ik ril even. Het nummer is van vorige maand, aan de omgevouwen bladzijde te zien ben ik nog niet erg ver. Hier moet ik straks eens goed de tijd voor nemen. In bad, met nog een glas wijn. Ik trek een fleecedekentje naar me toe om op te warmen.

Dex schenkt de shiraz in en loopt al neuriënd terug naar de keuken. Die heeft een goede bui zeg. Ik kijk hem na. Hij is lang, sportief, maar niet zo extreem gespierd als al die mannen in realityshows waar Liz, de buurvrouw, naar kijkt. Wat moet je daar als vrouw mee? Zijn donkere haar is lang en naar achteren gebonden in een staartje. Het staat hem goed, op een hipstermanier. Al

waak ik er wel voor om dat hardop te zeggen, dan zou hij morgen nog bij de kapper zitten.

Ik neem een slok wijn, sluit mijn ogen en zak dieper weg in de kussens op de bank. We wonen nu twee jaar in dit nieuwbouwhuis midden in het Zeeheldenkwartier. Dex heeft de meubels en de kleuren op de muur fantastisch bij elkaar gezocht. In het woongedeelte heeft hij gekozen voor aardekleuren, op de muur zit een zandachtige tint die goed past bij de bank. In de open keuken aan de andere kant van de kamer heeft hij meer gebruikgemaakt van wittinten waardoor de ruimte groter oogt. De keuken beschouwt hij als zijn domein. Dex hoeft maar een foto van een gerecht te zien en hij maakt het na. Ik bof. Zelf kom ik niet verder dan een tosti uit het ijzer of een eitje. Ik heb misschien drie keer gekookt in de tien jaar dat we samen zijn. Al snel waren we het eens over onze niet zo traditionele rolverdeling. Dex heeft bovendien meer tijd. Hij werkt als ambtenaar bij het ministerie van Financiën de ambtelijke uren vol en geen minuut langer.

De geluiden uit de keuken worden luider.

‘Zal ik de tafel dekken?’ vraagt ik.

‘Eet jij zo maar op de bank, ik neem hier vlug een paar happen voordat ik ga.’

Ik ga overeind zitten. ‘Voordat je gaat?’ Ik frons mijn wenkbrauwen.

‘Had ik dat niet gezegd? Ik moet zo de deur uit, Marco, Leo en ik hebben wat eerder afgesproken op de club.’

Ah, de zwemclub. Al een paar jaar zwemt Dex elke maandag en sinds kort soms ook op donderdagavond met de jongens.

Ik laat me weer achterovervallen in de bank. ‘Ik denk dat ik vroeg naar bed ga.’ Ik hoop dat hij de opluchting in mijn stem niet hoort. Een avond alleen is precies wat ik nodig heb. Na het eten en voor mijn bad zal ik nog eventjes de werkkamer in glippen om de administratie bij te werken.

‘Ik zal zachtjes doen,’ roept Dex. Ik onderdruk een lachje. Als

Dex in het geluid van de afzuiger staat denkt hij dat hij moet schreeuwen om hoorbaar te zijn. Ik corrigeer hem niet.

Niet veel later zet Dex een stevig houten dienblad op mijn schoot, met zijn andere hand zet hij in het midden een dampend bord met de gebraden kip, broccoli en zoete aardappelpartjes met rozemarijn. Hij buigt zich naar me toe voor een kus.

‘Heerlijk, veel plezier jij,’ zeg ik. Zodra de deur achter hem dichtvalt loop ik naar de keuken om de fles wijn te pakken en mijn glas bij te schenken. Ik ben gek op Dex, maar onder zijn bezorgde blik kom ik niet aan de achterstand in mijn administratie toe.